

יום אינטרסים אישיים, ומניהול חובבני כושל, הפכה התוכנית לכשלון. הזדמנויות רבות לא נוצלו כהלכה. תוכניות פיתוח מקוריות לא בוצעו ומאגר הקרקעות של הגדולה בערי ישראל בזבז.

חברת החשמל, אינו מדויק וכי אין כימעה ימים בהם התנאים האקלימיים באזור הם התנאים המצוינים בדו"ח. התוצאה: החלקיקים הנפלטים יפלו בתחום תוכנית ליורמתאביב, לא יגיעו לערים השכנות.

תחנת הכוח שהוקמה באזור, בלחצו של אורי בהם התנאים מועצת-מועצה-תל-אביב, תרעיל את תושבי האזור שיועד מלכתחילה להיות אזור עירוני מתוכנן לתפארת.

הזרבה

שאבדה

תוכנית שטח תוכנית לי, נמסר לידיו של האדריכל ומתכנן הערים יצחק פרלשטיין. כשבאו אנשי צוות תוכנית-האב של תל-אביב לתכנן את תל-אביב של שנת 2000, מצאו כבר 19 פרויקטים מוכנים שראש-העיר של היום ומי שהיה אז סגנו

התוכנית מינימום של שטחי ירק ניצול מקסימלי של שטח הבניה המעטים שנותרו לבניה צפופה — כך נראית תוכנית לי הנובעת במקורה.

של נמיר הורה להם לקבלם כמות שהם. אחד הפרויקטים היה תוכנית לי.

פרלשטיין, בעל הנסיון הרב בתיכנון ערים, עשה כמיטב יכולתו במסגרת ההגבלות הרבות שהוכתבו לו על-ידי פונסי העיר — מיגבלות שנבעו מהתחייבויות כספיות שונות וכן מצורת חלוקת קרקע מעוותת שנעשתה במשך שנים רבות. הדבר גרם לכך שפרלשטיין נאלץ לתכנן רובע מגורים חסר גינות וחצר מעוף, מעין רמת-אביב שנייה. במקום מתוכננת אומנם מעין עיר נוער ומרכז למסורות תרבות לנוער, אולם אלה יקומו כבר מעברו השני של כביש תל-יבון, בקרבת הקאונטרי קלאב.

בבוא היום, כאשר תוכנית נתיבי איילון תצא אל הפועל (העולם הזה 1690) יעבור עורק התחבורה הראשי לחיפה מזרחית לתל-אביב, וכביש תגיה ישמש רק כעורק משני. במקביל יחצה כביש רב-מסלולי את שטח תוכנית לי, כביש שיהווה המשך טבעי לרחוב אבן-גבירול.

הכביש המיועד יחצה את הירקון מעל לגשר הגובה עתה בעצלתים על-ידי חברת רסוק. ביתנים אין כל אפשרות להמשיך את רחוב אבן-גבירול עד לתחום שטח לי. מסלול שדה-התעופה של שדה דב חוצה את האתר לשניים. לעובדה זו תהיה גם תוצאת לחאי אחרת: שטח שיכון-הזוגות הצעירים יתחם מצפון על-ידי מסלול שדה דב. ממערב על-ידי תחנת-החשמל וממזרח על-ידי כביש חיפה הסואן, שימשיך להיות עורק תחבורה בינעירוני מרכזי עוד שנים רבות.

תוכנית לי הגראנדיוזיות, שנועדה להיות גולת-ההכותרת במפעלי הפיתוח של תל-אביב, ורובת הקרקע היחידה שנותרה לל גדולה בערי ישראל, הפכה להיות לסמל המחולל והכישלונות של שלטון עירוני קרואני. הערכה כספית צנועה: התוכנית הקיימנית עלתה עד היום למשלם המיסים התל-אביבי כ-25 מיליון ל"י.

במדינה

דת

סערה בבית-הכנסת

העיר חולון נסערת. הנשמע כזאת? זה התחיל לפני כשש שנים. מזה שנים רבות היה רבה הראשי של חולון הרב ויין זצ"ל. הוא שימש ככהונה הרמה במסגרת, עמד בראש המועצה-הדתית בעיר, והיה אהוד מאוד על צאן מרעיתו, איתם היה מתפלל בבית-הכנסת הגדול שבועיר, או הגיע חולונה הרב ברוך רבינוביץ, שהעתיק את מקום-מושבו מבראזיל הרחוקה לארץ-הקודש. הוא קבע את מישכנו ברחוב פייארברג 14, שם גם הקים בית-כנסת פרטי, וקיבץ אליו צאן קטן משלו. זמן-מה לאחר מכן נפטר הרב ויין, ו-הרב רבינוביץ ירש את מקומו. הוא החל מופיע בתפילות בית-הכנסת הגדול.

למה רב צריך מזכירה? כמה חושבים זרזים, שהסירור החדש לא מצא חן בעיניהם, מיהרו לגלות מספר פרטים מעניינים הנוגעים להתנהגותו של רבינוביץ. אשתו הראשונה של הרב היתה בתו של רב העיר מונקצ'י שבהונגריה, והיא ילדה לו ארבעה בנים ובת. לאחר פטירתה התחתן הרב בן ה-45 בשנית, הפעם — עם עוזרת-ביתו בת ה-18 מרעננה. היא ילדה לו בת ובן.

מאז נתמנה לרבה הראשי של חולון הצ'יף הרב לעצמו מכונת פרטית, טלפון פרטי, ומזכירה — גם היא פרטית, הן מקבלת את משכורתה מן המועצה-הדתית של חולון.

על זה עוד יכלו המתפללים לעבור לסדר-היום, לולא מה שקרה בערב העשירי בטבת, שנקבע על-ידי הרבנות הראשית כיום השואה והחורבן של יהדות אירופה. באותו ערב בעוד קהל המתפללים מקיים עצרת-היחידות בבית-הכנסת, קיים הרב בביתו מסיבת-קוקטייל לכבוד נציגי העירייה הניבחרים. במסיבה זו נעדרו, כמורבן, הנציגים הדתיים, שמחו בדרך זו על חילול-הקודש.

כשנשאל הרב מה יש לו לומר, זה נשמע כך: "נכון שיש לי בית-כנסת פרטי,

רב רבינוביץ מסיבה ביום-השואה

אבל כך עושה כל רב שאינו רוצה ל-הסתר את עצמו למרחקים. אם כך, מה חיפש בבית-הכנסת הגדול? על זה אין לו תשובה.

"לשם מה לי מזכירה פרטית? פשוט מאד. יש לי הרבה עבודה במשרד, ספר רייה וכולי, והיא עובדת שם, ומגיע לרב להחזיק מזכירה כמו שמגיע לו להחזיק סנדלר."

ועל הטענה הכאובה ביותר, על הפגיעה העמוקה בריגשותיהם של תושבי חולון, הוא מגיב: "זו לא היתה חגיגה. פשוט היה צורך להיפגש עם חברי העירייה ועם ראש-העיר. ראש-העיר בעצמו קבע את התאריך. הם באו אלי לשם שיחות ב-עניינים חשובים."

קולנוע

סרטים

כשנצח האופל

ייאבק עם הצפירים

הנאהבים (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית). בימי הביניים, בי-אמצע מלחמת מאת השנים, הולך אסי דיין לחפש את האם. בדרך הוא פוגש משרתת ששרה את שיר-המשרתות, ואבר-רים דוהרים על סוסיהם ושרים את שיר-האבירים. כשעצב לו הוא הולך ברגליים כושלות מאד, כדי שכולם יבינו אותו. את שורותיו הוא מדקדק כחלמיו כיתה ג' במסכת ט"ו בשבט. הוא גם אוהב את אנגליקה יוסטון, ולא איכפת לו אפילו שהיא כל פעם מבליטה את החזה השטוח שלה והנסטר הרפוי שלה, פוערת בגאווה את עיני הדג שלה ואומרת: אני הליידי סנט ז'אן.

אסי ואנגליקה מושחחים ביניהם לפעמים. אם היא שואלת אותו, דרך משל, מה השעה, הוא עונה: "כשרוח האביב האלמותית תישק לנצח האופל, וכשצפירי רייר השחר יעלמו בזוהר האינסופי של האינסוף..." לא בדיוק, אבל בערך.

כדי שיהיה בכל זאת קצת שמח, וסיפור האהבה האידילי הזה יתחיל ללכך צופה, רואים גם איך קושרים איכר ל-ארבעה סוסים, כל יד וכל רגל לסוס אחר וקורעים אותו לגזרים. למי שלא מבין רמזים כאלה מראים גם את הדי התלוי שה, שותחת הדם, כשהיא נגררת על הארץ באופן גיפרד ועצמאי לגמרי. מראה הווריד הזה, אחד האיומים ביותר שניראו על הבד, לא נושא איתו איוו בשורה חדשה לאנושות. הוא לא חיוני אפילו לתוכן העלילה. אולי חשב הבמאי גיוהן יוסטון שכל האמצעים כשרים כדי לגחון קצת את פרצופיהם חסרי ההבעה של גיבוריו — בתו ובנו של הגנרל דיין.

אנטואן דואנל

מס' 3

נשיקות גנובות (אורינו, תל-אביב, צרפת). הבמאי הצרפתי פראנסואה טרפיו שואב את הרעיונות לעלילות סרטיו מחייו הוא. בסרטו 400 המלקות, סיפר על ילדו-תו, לילד, גיבור העלילה קרא אנטואן דואנל. בסרטו אהבה בגיל 20, הוא מספר על האהבה הראשונה של אותו אנטואן דואנל, שגדל בנתיים. היום, בנשיקות גנובות, אנטואן דואנל כבר בן 22, ומגורש מהצבא.

פראנסואה טרפיו לא לוקח את עצמו ברצינות, וכמוכן זה גם גורלו של אנטואן דואנל (ז'אן פירי לאו). אנטואן המסכן לא מצליח לעשות שום דבר כהלכה. הוא מכסה את מליו בכמה מלאכות. וגיכשל. לבסוף הוא "נוחת" במשרד בלשים, ומת-אהב באשתו של הקליינט (דלפינ סיריג).

לאורך כל הדרך מלווה אותו אהבתם החמימה של נערות וההורים המבינים שלה. אנטואן נכנע לאהבה-לא-תנאי זאת, לוקח כמוכן מאליו כל מה שנותנים לו, וממשיך לאהוב את אשתו של הקליינט ואת נערותו באופן רוחני.

את אהבתו הגשמית יותר הוא משביע אצל זונות, בתנאי שאינן נישות למלאכה בצורה מקצועית וקרה מדי לעצמו. שתי אהבותיו אינן מסתפקות זמן רב באהבה וזרוחנות ובעדינות לוקחות את היוזמה לידן. כדרכו, מתמסר אנטואן גם להן. סרט עדין, חביב, בסיגנונו האישי מאד והמיוחד של טרפיו.

אהבה

נשפכת

24 שעות בחייה של אשה (בן-יהודה, תל-אביב, גרמניה-צרפת). דאגיל דארייה ורוברת הופמן נוסעים במרכבה בחיק הטבע, המרכבה נעצרת ליד מחסום רכבת. דאגיל דארייה עוצמת את עניניה סותמת את אוזניה ואומרת ברגש: "אני אוהבת אותך, אני אוהבת אותך, אני אוהבת אותך." רוברט הופמן שומע. אחר-כך הם נוסעים מללון ומלפנים אחד את השני ליטופים אנמיים. אחר-כך הם חוש-

בים על זה כל הזמן בפלאש באק. הצרה של רוברט הופמן היא שהוא מה מר כרוני, וגם מדקלם שירים בגרמנית. הצרה של דאגיל דארייה היא שהסכימה להופיע בסרט אותו לא יכולות להציל אפילו עיניה המפורסמות. הצרה של הבמאי דומיניק דה לוש היא שהרעיונות שלו על רומנטיקה ועל אהבה לא השתנו מגיל 16, ולכן הסרט עולה על גדולתו מרוב שמא-לץ. אפילו טיטי כלב על ידו. לו ראה הסופר המנוח סטפן צוויג מה עשו לסיפור שלו, היה מתהפך בקברו.

הפקות

פולנסקי

מסריט שוב

אנרי ("פאפיון") שארייר היה גנב זוטור ורוצח. בשבועות האחרונים התנהל אחריו מצוד. הפעם לא על ידי המשטרה, אלא על ידי מפיקי סרטים ובמאים מכל העולם, שהתחרו ביניהם על רכישת הזכויות ל-

פאפיון

הרוצח כתב ספר

הסריט את הספר שפאפיון כתב על חייו, ושהפך בין לילה לרב המכר הגדול ביותר בצרפת.

זכה במירון המפיק האמריקאי חלטר ריה, ששילם לסופר למעלה מחצי מיליון דולר.

סיפורו של פאפיון מתחיל בשנת 1932, בה נאסר בעוון רצח שלא ביצע. הוא נדון למאסר עולם ולעבודת-פרך בבית-הסוהר המחריד שבגוויאנה הצרפתית. בית-הסוהר היה בנוי בצורת בורות חפורים בקרקע מכוסים ברשת, דרכה היו השומרים זורקים לאסירים אוכל.

האסירים היו שקועים עד למתניהם ב"מיים, שבתוכם שורצות עלוקות ענק. נאסר עליהם לדבר והעונש עי העביה הקלה ביותר היה מכות-רצח ורעב. האסיר רים מתו כזוכים ואיבדו צלם אנוש, אך "פאפיון" לא נישבר. 7 פעמים ניסה לברוח, ויד פעמים ניתפס. אחרי 13 שנה, בפעם השמינית, הצליח. הוא ברח לזוג צואלה ופתח מסעדה שנהרסה ברעידת אדמה לפני 3 שנים. בפעם הראשונה בחייו, ניתפנה או "פאפיון" לקרוא ספר.

הספר שקרא היה אטטרנג, סיפורת של אסירה צרפתית בשם אלברטין סאראוין. "יש דמיון כבד". "פאפיון" התייט שגם הוא יכול לעשות מה שעשתה הסופרת, ואפילו יותר טוב. התוצאה ידועה היום בכל העולם. אחרי פרסום הספר קיבל "פאפיון" חנינה מנשיא צרפת, גם על רצח אסיר שהלשין עליו באוני שומרי בית-הסוהר, רצח שבביצועו מודה פאפיון.

ביתנים נפגש הסופר עם הבמאי העתידי של הסרט על חייו — רומן פולנסקי "פאפיון" מצא בפולנסקי גבר כלכבו: "גב הוא, כמוני, לא נישבר בגלל האסונות שידרו עליו (רצח שרון טיט, אשתו). הוא אדם רגיש מאד, והוא מאמין, ובצדק, ש"הוא מוכרח להמשיך לחיות וליצור למען זיכרה של שרון. יש דמיון רב בסבל ש"עבר על שנינו, ואני מאמין שפולנסקי יבין נכונה את רוח ספרי."

את תפקיד "פאפיון" ימלא בסרט ה-שחקן דורן ביאטי.